

Ursäkta mig!

- Ursäkta mig, säger någon och jag fattar att jag står precis där denna någon just ska dra fram.

Jag flyttar på mig och tänker att varför säger människan "ursäkta mig" när han menar "flytta på dig, du står i vägen"?

Eller menar han att det är jag som ska be om ursäkt?

Jag är en långsam person, jag stannar upp ibland och tittar på något eller funderar på, (om jag nu är mataffären), ifall jag ska köpa den sortens eller den sortens kaffe?

Där jag står, stoppar jag upp en annan människas flöde, en annan människas effektivitet.

Det är alltså jag som borde be om ursäkt, väl?

Jag retar mig en aning, dels på hans ovänliga "ursäkta mig" som betyder "ur vägen, kärring" och dels på att vi är så dåliga på att respektera varandras olikheter.

Ett vänligt "flytta dig lite" och ett leende hade gjort min dag.

- Ursäkta mig, det hade kanske inte gjort min dag, men nog hade jag blivit lite gladare, en stund.

Och ur hans synvinkel, hade jag inte stått i vägen, så hade han sluppit irritera sig på långsamma pensionärstanter.

En annan dag ska jag till ett möte. Alla sitter på plats, mötesledaren står beredd och säger: "Välkomna allesammans".

Då kommer jag, det är fem minuter kvar till utsatt tid, enligt klockan som hänger på väggen.

Jag går bort och sätter mig tyst och stilla på en ledig plats. Jag ber inte om ursäkt, jag är i tid. Då ser jag två personer kolla argt på mig, vända sig till varandra, och jag hör: "mummel, mummel, mummel ...och om alla gjorde så".

Nu gör ju inte alla så, tänker jag.

De flesta sitter på plats en kvart innan och den enda möjligheten jag hade att komma, var just med den bussen, just den tiden, just den här dagen.

Om någon borde be om ursäkt var det hon som började litegrann innan utsatt tid.

Så tänker jag, men jag säger naturligtvis ingenting.

Jag deltar sedan i mötet. Det är ett bra och intressant upplagt möte och föredrag.

Någon måste gå lite innan mötet är slut,

och ber om ursäkt för det: "Min buss går strax, jag måste ta den bussen ...för att...."

Gå med dig bara, tänker jag, skynda dig iväg, så du hinner med bussen! Du har dina skäl att gå för tidigt, likaväl som jag hade mina skäl att komma lite sent, men inte FÖRsent.

Det där med att ursäkta sig hit och dit, och för allting som inte exakt följer normen, det är rätt irriterande.

Räta på ryggen, uppträd vänligt, lär dig koderna, men följ dem inte slaviskt. Man behöver inte be om ursäkt för att man finns till...

Visst ska man använda det för lilla ordet "ursäkta". Men bara när det är befogat. Om man råkar sätta sig i någons knä, när bussen kör iväg och man inte hunnit sätta sig än?

Det hände mig en gång. Jag tror jag rodnade och sa "förlåt" . "Det är inte så lätt att hålla balansen", sa ägaren till det knä jag damp ner i. Och han log stort.

Det leendet gjorde min dag.

Och möjligen hans och hans knäs dag också.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cikoria Blå med Poeter.se id #96002 innehar upphovsrätten